

ZE KOMEN STEEDS DICHTERBIJ. ZE WILLEN ONS DODEN.
WE MOETEN VECHTEN. WIJ ZIJN DE LAATSTE VERDEDIGING.

DE
KRACHT
VAN ZES

THRILLER

HET VERVOLG OP
IAM
NUMBER
FOUR

PITTACUS LORE

Over het boek

Ze komen steeds dichterbij. Ze willen ons doden. We moeten vechten. Wij zijn de laatste verdediging.

Ik heb hem op het nieuws gezien en heb de berichtgeving over wat er in Ohio gebeurde gevolgd – John Smith, op de vlucht. Voor de buitenwereld is hij een mysterie. Maar voor mij... is hij een van ons. We kwamen met ons negenen, en soms vraag ik me af of de tijd ons heeft veranderd en of we nog wel geloven in onze missie.

Slechts zes van ons zijn nog in leven. We duiken onder, gaan op in de massa en vermijden onderling contact. Maar onze krachten ontwikkelen zich en binnenkort zullen we sterk genoeg zijn om te vechten. Is John Nummer Vier, en is zijn verschijning het teken waarop ik heb gewacht? En hoe zit het met Nummers Vijf en Zes? Is een van hen het meisje met de ravenzwarte haren uit mijn dromen – het meisje dat krachten heeft die elke voorstelling te boven gaan? Degene die genoeg macht heeft om onze groep van zes te herenigen?

De pers over *Ik ben Nummer Vier*

‘Nummer Vier is een held voor deze generatie.’ – Michael Bay, regisseur van *Transformers*

‘Vol spanning. [...] Je gaat helemaal op in de wereld van deze tiener die afkomstig is van een andere planeet.’ – *Chicago Tribune*

‘Barstensvol actie.’ – *Publishers Weekly*

‘**** Een ontzettend spannend boek met een beetje liefdesdrama voor de meisjes en genoeg bloed, vuur en actie voor de jongens. Dus... vertel iedereen tussen de 14 en 94 over deze opvolger van de Twilight-serie.’ – *Crimezone.nl*

Over de auteur

Pittacus Lore is een Ouderling van Loriën aan wie het verhaal van de Negen van Loriën is toevertrouwd. Zijn verblijfplaats is onbekend.

Van dezelfde auteur

Ik ben Nummer Vier

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

The Power of Six

© 2011 by Pittacus Lore

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Jack Hollingsworth/Corbis, © Tony Hutchings/Getty Images en

© Michael Hitoshi/Getty Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2011 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9944 8

ISBN e-book 978 90 449 6189 8

NUR 285, 332

Pittacus Lore

De kracht van Zes

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Mijn naam is Marina, van het Latijnse *marinus*, ofwel ‘van de zee’, maar deze naam kreeg ik pas veel later. In het begin heette ik Zeven, meer niet. Ik was een van de negen overlevende Gardes, afkomstig van de planeet Loriën, waarvan het lot in onze handen lag, en nog steeds ligt. De negen die niet verdwenen zijn. De negen die nog leven.

Ik was zes jaar toen we hier kwamen. Toen het ruimteschip met een schok tot stilstand kwam op Aarde besefte ik al, zo jong als ik was, hoeveel er voor ons op het spel stond – negen Cêpanen, negen Gardes – en ook dat deze plek onze enige kans was. Aan het zicht onttrokken, want omringd door een storm die we zelf hadden opgewekt, betraden we de dampkring. Ik herinner me nog dat we voor het eerst de Aarde onder onze voeten voelden, dat de damp van het schip omhoogkringelde, het kippenvel op mijn armen. Een jaar lang had ik de wind niet meer gevoeld, en hier vroom het. We werden door iemand opgewacht, wie weet ik niet, ik weet alleen dat hij iedere Cêpaan twee stel kleren en een grote envelop gaf. Ik weet nog steeds niet wat erin zat.

Er werden wat woorden gewisseld en we omhelsden elkaar, waarna we ons in tweetallen opsplitsten, zoals we van tevoren al wisten, en ons in negen verschillende richtingen verspreidden. Telkens weer keek ik achterom naar de anderen, die geleidelijk aan in de verte verdwenen, totdat ze heel langzaam, een voor een, in het niets oplsten. En dus bleven Adelina en ik over, voortsjokkend in een wereld waar we zo goed als niets over wisten. Ik realiseer me nu hoe bang Adelina moet zijn geweest.

Ik herinner me onze doelloze tocht van dagen, misschien wel weken, en dat ik me aan de hand van Adelina snel aan boord van een schip met onbekende bestemming haastte. Daarna herinner ik me een paar treinreizen. Adelina en ik hielden ons afzijdig, verschansten ons

in donkere hoekjes, uit het zicht van mogelijke aanwezigen. Zo reisden we van stad naar stad, over bergen en door dalen, bedelend aan voordeuren, die al meteen weer voor onze neus werden dichtgesmeten. We waren hongerig, moe en bang. Ik weet nog dat ik zittend op een stoerprand bedelde om wat kleingeld, en dat ik alleen maar kon huilen in plaats van slapen. Ik weet zeker dat Adelina een paar Lorsche edelstenen heeft weggegeven in ruil voor weinig meer dan wat warme maaltijden, zo slecht waren we eraan toe. Misschien heeft ze ze allemaal wel weggegeven. En toen vonden we deze plek in Spanje.

Een vrouw met een streng gezicht, die ik zou leren kennen als zuster Lucia, stak haar hoofd om de hoek van de zware, eikenhouten deur. Ze nam Adelina van top tot teen op, en de wanhoop en haar moedeloos afhangelende schouders konden de zuster dus niet ontgaan.

‘Geloof je in het woord van God?’ vroeg de vrouw in het Spaans terwijl ze onderzoekend haar lippen tuitte en haar ogen iets samenknep.

‘Het woord van God is mijn gelofte,’ antwoordde Adelina met een vrome knik. Vraag me niet hoe ze dit antwoord wist, misschien had ze dat geleerd toen we een paar weken daarvoor in een kelder van een kerk bivakkeerden, maar het was in de roos. Zuster Lucia deed de deur verder open.

Inmiddels verblijven we al elf jaar in deze kathedraal met zijn mufte vertrekken, tochtige gangen en harde vloeren, zo koud als dikke ijsschotsen. Behalve de paar bezoekers biedt internet mijn enige blik op de wereld buiten de grenzen van ons kleine stadje. Ik struin het net voortdurend af, zoekend naar een teken dat ook de anderen er nog zijn, dat ze op zoek zijn naar ons, of misschien zelfs strijd leveren. Een teken dat ik niet alleen ben, want op dit moment is het voor mij onduidelijk of Adelina er nog in gelooft, of we nog altijd een team zijn. Ergens achter de bergen moet er iets in haar zijn geknapt. Misschien was het de zoveelste deur die voor haar neus werd dichtgeslagen en die een hongerige vrouw en haar kind opnieuw de koude nacht in joeg. Hoe dan ook, haar besef van de noodzaak om steeds te verhuizen en haar vertrouwen in de wederopstanding van Loriën lijken te zijn geweken voor het geloof van de kloosterzusters. Ik herinner me een duidelijke verandering in haar ogen, haar plotse-linge gepreek over de behoefte aan structuur en een leidraad als we het echt wilden overleven.

Haar behoefte is niet de mijne. In India, anderhalf jaar geleden, zagen vier mensen hoe een jongen enkel met zijn gedachten voorwerpen verplaatste. Niet één, maar twee keer. Hoewel het aanvankelijk niet zo opmerkelijk leek, veroorzaakte de plotselinge verdwijning van de jongen veel tumult in de regio, en er werd een zoektocht op touw gezet. Voor zover ik weet is hij niet gevonden.

Een paar maanden geleden was er nieuws over een meisje in Argentinië dat vlak na een aardbeving een betonnen plaat van vijf ton oplichtte om een man te redden die eronder bedolven was geraakt. Toen het nieuws over deze heldendaad zich verspreidde, verdween ze van de aardbodem. Net als de jongen uit India is ook zij nog steeds niet gevonden.

En dan is er nog het verhaal van de vader en zijn zoon uit de Amerikaanse staat Ohio, dat daar de media beheerst. De politie is een klopjacht begonnen nadat de twee naar verluidt eigenhandig een complete school hebben verwoest, waarbij ook nog eens vijf doden zijn gevallen. Behalve wat mysterieuze bergjes as hebben ze verder geen sporen achtergelaten en de autoriteiten zitten op een dood spoor.

‘Hier lijkt wel een veldslag te hebben gewoed. Anders kan ik het niet omschrijven,’ zo werd uit de mond van de hoofdonderzoeker opgetekend. ‘Maar ik zeg u, we zullen dit tot op de bodem uitzoeken en we zullen Henri Smith en zijn zoon John vinden. Reken maar.’

Misschien is John Smith, als hij echt zo heet, een gewone jongen die wraak wil nemen omdat ze hem in een hoek hebben getreiterd. Maar ik denk niet dat het zo ligt. Telkens wanneer zijn foto op mijn computerscherm verschijnt, slaat mijn hart een tel over, hap ik naar lucht en neemt de wanhoop op een onverklaarbare manier bezit van me. Tot in mijn diepste vezels voel ik dat hij een van ons is. En ergens weet ik gewoon dat ik hem moet zien te vinden.

2

Ik plaats mijn armen op de koude vensterbank en kijk naar de sneeuwvlokken die vanuit de donkere hemel neerdalen op de berghelling; een lappendeken van dennen, kurkeiken en berken, afgewisseld met stukjes kale rots. Het sneeuwt al de hele dag en de verwachting is dat het ook de hele nacht zo zal blijven. Verder dan de noordelijke rand van het stadje kan ik nauwelijks iets zien; de wereld gaat schuil achter een witte waas. Overdag, met een heldere hemel, kun je de waterige, blauwe veeg van de Golf van Biskaje zien. Maar niet in dit weer, en onwillekeurig vraag ik me af wat er achter al dat wit in mijn blikveld op me loert.

Ik kijk achterom. In deze tochtige kamer met hoog plafond staan twee computers. Om ze te gebruiken moeten we eerst intekenen op een lijst en dan onze beurt afwachten. 's Avonds is de tijd beperkt tot twintig minuten, of tien als er wachtenden zijn. De twee meisjes die nu achter de schermen zitten, zijn ieder al een halfuur bezig en mijn geduld raakt op. Sinds vanochtend, toen ik vóór het ontbijt stiekem even binnenglipte, heb ik het nieuws niet meer kunnen checken. Er waren geen nieuwe berichten over John Smith, maar ik huiver al bij de gedachte aan wat er daarna misschien is opgeborreld. Sinds het verhaal in het nieuws kwam, is er elke dag wel iets te melden geweest.

Santa Teresa is een klooster dat tevens dienstdoet als weeshuis voor meisjes. Hoewel ik heb gehoord dat het weeshuis ooit veel aanzien genoot, is het in de loop van de tijd in de vergetelheid geraakt. Er komen nog maar weinig meisjes, en er gaan er zelfs nog minder weg. Ik ben inmiddels de oudste van zevenendertig meisjes, iets waarmee ik me nu al een halfjaar onderscheid, sinds het vorige meisje op haar achttiende afscheid nam. Zodra we achttien zijn moeten we kiezen: je eigen weg gaan of een leven binnen de kerk zien op te bouwen. Van alle meisjes die achttien werden, is er niet een gebleven. Ik kan het ze niet kwalijk nemen. De geboortedatum die Adelina en ik samen voor me kozen toen we hier kwamen, en dus de dag waarop ik achttien

word, valt over nog geen vijf maanden. Net als de anderen ben ik vastbesloten deze gevangenis achter me te laten, of Adelina nu met me meekomt of niet. En dat laatste kan ik me nauwelijks voorstellen.

Het geheel uit stenen opgetrokken kloostergebouw werd in 1510 voltooid en is veel te groot voor het groepje dat hier verblijft. Het gros van de kamers staat leeg. De bewoonde kamers zijn doortrokken van een klamme, aardse lucht en onze stemmen weerkaatsen er hol tegen het plafond. Het gebouw staat boven op de hoogste heuvel, met uitzicht op het dorp met dezelfde naam, diep verscholen in het Picos de Europa-gebergte van Noord-Spanje. Net als het kloostergebouw is ook het dorpje opgetrokken uit rotsgesteente, waarbij veel woningen tegen de bergwand zijn gebouwd. Lopend door de Calle Principal, de hoofdstraat van het stadje, grijpt het verval je naar de keel. Alsof de tijd deze plek links heeft laten liggen, en de afgelopen eeuwen zo'n beetje alles in mosgroene en bruine tinten hebben geschilderd en de penetrante, schimmelige lucht er gewoon hebben laten hangen.

Het is nu vijf jaar geleden dat ik Adelina begon te smeken om hier weg te gaan, in beweging te blijven, zoals ons was opgedragen. 'Binnenkort zullen mijn Erfgaven zich gaan manifesteren en ik wil niet dat dat hier gebeurt, met al die meisjes en nonnen om me heen,' zei ik. Ze weigerde en citeerde uit La Biblia Reina Valera dat als we willen worden verlost, we ons niet mogen verroeren. Elk jaar smeed ik haar opnieuw, en dan kijkt ze me aan met die lege blik en slaat ze me met een nieuwe Bijbelspreuk om de oren. Maar ik weet dat mijn verlossing buiten deze muren ligt.

Ik tuur nu naar het zuiden, voorbij het hek en over de glooiende heuvel naar beneden, en ik kan het vage schijnsel van de stadslichtjes zien. In deze sneeuwbus lijken ze zwevende, lichtende kransjes. Hoewel ik de muziek uit de twee cantina's niet kan horen, durf ik te wedden dat ze stampvol zitten. Verder is er nog een restaurant, een koffietentje, een markt, een bodega en zijn er de marktkraampjes waar de Calle Principal de meeste ochtenden en middagen mee vol staat. Iets boven de voet van de heuvel, aan de zuidkant van het stadje, staat de uit baksteen opgetrokken school waar we allemaal naartoe gaan.

Ik schrik op als de bel klingelt: over vijf minuten aantreden voor gebed, daarna meteen onder de wol. De paniek giert door mijn lijf. Ik moet echt weten of er nog nieuws is binnengekomen. Wie weet hebben ze John wel te pakken. Wie weet heeft de politie nog iets anders

aangetroffen in de verwoeste school, iets wat aanvankelijk over het hoofd was gezien. Zelfs als er helemaal niets te melden valt, moet ik dat weten. Anders doe ik geen oog dicht.

Ik kijk Gabriela García, ook wel ‘Gabby’ genoemd, indringend aan. Ze bekijkt foto’s van celebrity’s. Ze is zestien en heel knap om te zien, met lang donker haar en bruine ogen. Buiten de kloostermuren loopt ze er altijd sletterig bij, met korte, strakke truitjes waaronder haar gepiercete navel te zien is. Elke ochtend trekt ze haar slobberkieren aan, maar zodra we uit het zicht van het klooster zijn, doet ze die uit en blijkt ze daaronder een strak, minuscuul outfitje aan te hebben. Het hele eind naar school is ze bezig make-up aan te brengen en haar haar te fatsoeneren. Haar vier vriendinnen, die hier ook wonen, zijn al net zo. Aan het eind van de dag vegen ze hun gezichten weer schoon en trekken ze hun gewone kieren weer aan.

‘Hm?’ vraagt Gabby op een hooghartig toontje, terwijl ze me verstoord aankijkt. ‘Ben bezig met een e-mail.’

‘Ik wacht al meer dan tien minuten,’ zeg ik. ‘En jij bent helemaal niet bezig met een e-mail. Je zit jongens met ontblote bovenlijven te bekijken.’

‘Nou en? Ga je me nu verlinken, klikspaan?’ vraagt ze spottend, alsof ze het tegen een kind heeft.

Het meisje naast haar lacht. Ze heet Hilda, maar op school noemen de meeste kids haar La Gorda, ‘de dikke’ (achter haar rug om dan, nooit recht in haar gezicht).

De twee, Gabby en La Gorda, zijn onafscheidelijk. Ik verbijt me, draai me weer om naar het raam en sla mijn armen over elkaar. Fluis-terend en giechelend tikken ze verder. Ik kook van woede, deels omdat ik die computer nodig heb en deels omdat ik nooit weet hoe ik op Gabby’s hoon moet reageren. Er zijn nog vier minuten over. Mijn ongeduld accelereert naar pure wanhoop. Er zou nú nieuws kunnen zijn, vers van de pers! Maar hoe kan ik dat weten, want deze egocentrische tuthola’s willen beide computers bezet houden!

Nog drie minuten over. Ik tril bijna van woede. Opeens krijg ik een idee en een grijns speelt om mijn mond. Het is riskant maar de moeite waard, als het werkt.

Ik draai iets opzij, net genoeg om vanuit een ooghoek Gabby’s stoel te zien. Ik haal diep adem, richt al mijn energie op haar stoel en gebruik mijn telekinese om de stoel een ruk naar links te geven. Meteen

daarna geef ik de stoel snel een ruk naar rechts, en wel zo hard dat hij bijna omvalt. Met een gil springt Gabby overeind. Ik kijk haar quasi-verrast aan.

‘Wat?’ vraagt La Gorda.

‘Kweenie. Het leek wel of iemand een schop tegen mijn stoel gaf of zo. Voelde jij niets?’

‘Nee,’ zegt La Gorda, waarop ik meteen haar stoel een paar centimeter naar achteren trek en vervolgens naar rechts ruk terwijl ik de hele tijd gewoon bij het raam blijf staan. Ditmaal gillen beide meisjes het uit. Dan geef ik weer een ruk aan Gabby’s stoel, en aan die van La Gorda. Zonder hun computerscherm nog een blik waardig te keuren rennen ze gillend de kamer uit.

‘Yes!’ Triomfantelijk haast ik me naar de computer waar Gabby achter zat en ik tik het webadres van de nieuwssite in die ik het meest betrouwbaar acht. Daarna wacht ik geduldig tot de pagina geladen is. De oude computer en de trage internetverbinding hier werpen een vloek over mijn bestaan.

Regel voor regel vormt de pagina zich op het witte scherm. Als er een kwart is gedownload, klinkt de laatste bel. Nog één minuut en dan moet er gebeden worden. Ik ben geneigd de bel te negeren, zelfs al loop ik het gevaar te worden bestraft. Op dit moment kan het me weinig schelen. ‘Nog vijf maanden te gaan,’ fluister ik zacht.

De helft van de pagina is nu compleet en onthult de bovenste helft van John Smiths gezicht en zijn donkere, zelfverzekerd opgeslagen ogen, die tegelijkertijd ook iets ongemakkelijks uitstralen, wat bijna misplaatst lijkt. Ik zit op de rand van mijn stoel en wacht. De opwindung welt in me op, waardoor mijn handen beginnen te beven.

‘Kom op,’ zeg ik terwijl ik tevergeefs het scherm probeer aan te sporen. ‘Kom op, kom op, kom op.’

‘Marina!’ blaft een stem in de deuropening. Met een ruk draai ik me om. Het is zuster Dora, een gezette vrouw die de keuken bestiert. Woest kijkt ze me aan, maar dat is niets nieuws. Dat doet ze bij iedereen die tijdens het middageten met een dienblad langs de lunchvitrine loopt, alsof onze dagelijkse etensbehoeften voor haar een persoonlijke belediging zijn. Ze perst haar lippen open tot een kaarsrechte streep en knijpt haar ogen iets toe. ‘Meekomen! Nu meteen, zeg ik!’

Ik zucht, wetend dat ik geen keus heb. Ongehoorzaamheid wordt hier een stuk zwaarder bestraft dan spijbelen. Ik verwijder de geschie-

denis uit de browser, sluit hem af en volg zuster Dora door de donkere gang. Er was nieuws vandaag. Dat weet ik gewoon. Waarom zou Johns gezicht anders de hele pagina in beslag nemen? Na anderhalve week verliest elk nieuwtje zijn glans, dus het feit dat hij zo'n groot deel van het scherm opeist, betekent dat er belangrijke nieuwe informatie is.

We lopen naar het schip van de kathedraal, een enorme ruimte met glas-in-loodramen en gigantische pilaren die oprijzen naar een koepelgewelf. Houten knielbanken vullen de kathedraal en bieden plaats aan bijna driehonderd mensen. Zuster Dora en ik zijn de laatsten die binnenkomen. Ik neem in mijn eentje plaats in een van de middelste banken. Zuster Lucia, die destijds opendeed toen Adelina en ik hier aanklopten en die inmiddels op haar achtenzeventigste nog altijd het klooster leidt, staat op de kansel. Ze sluit haar ogen, buigt het hoofd en vouwt de handen voor zich. Allen volgen haar voorbeeld.

'*Padre divino,*' klinkt het zwaarmoedig in koor, '*Que nos bendiga y nos proteje en su amor...*'

Ik haak af en kijk naar de geconcentreerde, gebogen achterhoofden voor me. Mijn ogen vinden Adelina, helemaal vooraan, zes rijen voor me en iets naar rechts. Ze zit geknield en is diep in gebed verzonken, met haar bruine haar in een strakke vlecht die midden over haar rug valt. Ze kijkt niet één keer op, ze doet geen pogingen mij, achter in de kathedraal, te vinden zoals tijdens onze eerste jaren hier, toen onze ogen elkaar altijd vonden en we, als erkenning van het geheim dat we samen deelden, stiekem even glimlachten naar elkaar. Dat geheim delen we nog steeds, maar ergens onderweg heeft Adelina zich ervoor afgesloten. Ergens onderweg is ons plan om rustig af te wachten totdat we ons sterk en veilig genoeg zouden voelen om hier weg te gaan, weggedrukt door Adelina's verlangen hier gewoon te blijven, of door haar vrees voor het alternatief.

Toen ik haar het nieuws over John Smith vertelde, was het alweer maanden geleden dat we voor het laatst over onze missie hadden gepraat. In september liet ik haar mijn derde litteken zien, de derde waarschuwing die ons vertelde dat er weer een Garde was gestorven en dat zij en ik een stap dichterbij waren gekomen om door de Mogadoren te worden opgejaagd en gedood. Ze deed alsof het litteken helemaal niet bestond. Alsof het gewoon iets anders was dan wat we wis-

ten dat het betekende. Toen ze het nieuws over John hoorde, sloeg ze alleen maar haar ogen ten hemel en zei ze dat ik eens moest ophouden met in sprookjes geloven.

'En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Sancto. Amén,' klinkt het, waarop iedereen, met inbegrip van mezelf om geen argwaan te wekken, in het ritme van deze laatste zin een kruis slaat: eerst op het voorhoofd, dan op de navel, en ten slotte op de linker- en de rechter-schouder.

Het was in mijn slaap toen dat derde litteken zich om mijn onderbeen wikkelde. Ik droomde dat ik met gestrekte armen een berghelling af rende, alsof ik op het punt stond op te stijgen. De pijn en de gloed van het litteken maakten me wakker. Het licht maakte nog een paar andere meisjes wakker, maar gelukkig niet de zuster die bij ons op de zaal sliep. De meisjes dachten dat ik stiekem met een zaklamp onder de dekens een tijdschrift lag te lezen en dat ik me niet aan de avondklok hield. Elena, een stil meisje van zestien dat telkens een ravenzwarte lok in haar mond doet als ze praat en die in het bed naast me lag, gooide een kussen naar me toe. Mijn huid begon te schroeien en de pijn was zo erg dat ik op de rand van mijn deken moest bijten om het niet uit te gillen. Toch kon ik niet anders dan stilletjes huilen om het feit dat ergens op deze wereld Nummer Drie zijn of haar leven had verloren. Nu waren er nog maar zes van ons over.

In een rij verlaten we het schip van de kathedraal en lopen naar onze slaapzaal met de stapelbedden, die netjes in het gelid staan. Ondertussen broed ik heimelijk een plan uit. Ter verzachting van de harde bedden en de klamme kou in alle kamers, zijn de lakens zacht en de dekens dik; de enige luxe die ons hier wordt gegund. Mijn bed staat achter in de hoek, het verst van de deur. Het is het stilste en dus het geliefdste plekje. Ik heb er heel lang over gedaan om, telkens wanneer een meisje het klooster verliet, een bed op te schuiven om ten slotte deze plek te bemachtigen.

Zodra iedereen onder de wol ligt, gaat het licht uit. Ik lig op mijn rug en staar naar de vage, grillige omtrek van het plafond. Zo nu en dan wordt de stilte doorbroken door gefluister, meteen gevolgd door het 'sst!' van de zuster. Ik houd mijn ogen open en wacht ongeduldig tot iedereen slaapt. Na ongeveer een halfuur verstomt het gefluister en zijn alleen nog zachte slaapgeluiden te horen. Toch durf ik het nog niet

aan. Het is nog te vroeg. Een kwartier later is het nog steeds stil en dan kan ik niet langer meer wachten.

Met ingehouden adem zwaai ik voorzichtig mijn benen over de rand van het bed en aandachtig luister ik naar Elena's ademhaling, in het bed naast me. Mijn voeten vinden de ijzige vloer en worden meteen steenkoud. Om gekraak te vermijden kom ik heel langzaam overeind en loop op mijn tenen naar de deur. Ik doe het rustig aan om vooral niet tegen een bed te stoten. Bij de openstaande deur aangekomen loop ik snel door de gang naar de computerkamer. Daar trek ik de stoel naar achteren en zet de computer aan. Hij komt meteen tot leven. Het koelventilatortje zoemt terwijl de computer opstart. Ik hoop maar dat niemand het hoort.

Ondertussen schuif ik zenuwachtig heen en weer op mijn stoel en werp telkens een blik naar de gang om te controleren of niemand me stiekem achterna is gelopen. Eindelijk kan ik dan het webadres intikken. Het scherm wordt wit waarna midden op de webpagina twee illustraties verschijnen, omgeven door tekst met daarboven een dikke, zwarte kop die nog te vaag is om te kunnen lezen. Eerst was het nog één foto, nu zijn het twee portretten. Ik vraag me af wat er is gebeurd sinds ik eerder deze avond de pagina probeerde te openen. En dan wordt het beeld scherp:

INTERNATIONALE TERRORISTEN?

John Smith, met zijn hoekige kaaklijn, verwarde blonde haar en zijn blauwe ogen, vult de linkerkant van het scherm, terwijl Henri, zijn vader, of waarschijnlijker: zijn Cêpaan, de rechterkant opeist. Het zijn zwart-witportretten in potlood, heel anders dan de foto die ik eerder van John heb gezien. De dingen die ik al weet – de verwoeste school, de vijf doden, de plotselinge verdwijning – sla ik over en ik beland meteen bij het allerlaatste nieuws:

In een bizarre wending hebben FBI-onderzoekers vandaag in Paradise, Ohio, mogelijk spullen van een professionele vervalser ontdekt. Verscheidene apparaten die regelmatig worden gebruikt voor het maken van gefingeerde documenten, werden aangetroffen in de woning die werd gehuurd door Henri en John Smith, en wel in een geheime bergplaats onder de houten vloer

van de grote slaapkamer. Onderzoekers houden rekening met mogelijke terreurbanden. Naast de onrust die de twee binnen de gemeenschap van Paradise hebben veroorzaakt, worden Henri en John Smith inmiddels beschouwd als een bedreiging voor de nationale veiligheid en staan ze als voortvluchtigen hoog op de lijst van gezochte personen. De onderzoekers moedigen eenieder aan om elke informatie omtrent hun verblijfplaats bij de politie te melden.

Ik scrol terug naar het portret van John. Als mijn ogen op de zijne vallen, beginnen mijn handen te beven. Die ogen. Zelfs op dit portret hebben ze iets vertrouwd. Hoe zou ik ze zonder die reis van een jaar die ons hierheen bracht anders kunnen herkennen? Niemand kan me nu nog wijsmaken dat hij niet een van de zes overgebleven Gardes is en nog steeds op deze vreemde wereld rondloopt.

Ik leun achterover, blaas de lokken uit mijn ogen en wens dat ik zelf naar John op zoek kan gaan. Natuurlijk zijn Henri en John Smith prima in staat de politie te slim af te zijn. Ze hebben zich inmiddels elf jaar lang verborgen gehouden, net zo lang als Adelina en ik. Maar hoe kan ik in vredesnaam hopen dat ik degene ben die hem zal vinden als de hele wereld meekijkt? Hoe kunnen we hopen dat we weer bij elkaar komen?

De ogen van de Mogadoren zijn overal. Ik heb geen idee hoe Een en Drie zijn gevonden, maar ik weet zeker dat ze Twee hebben weten te lokaliseren vanwege de blog die hij of zij toen heeft geschreven. Ik vond die en heb een kwartier zitten dubben over hoe ik er het best op kon reageren zonder mezelf te verraden. Hoewel het bericht op zich vaag was, wisten wij die het lazen wel beter: *Negen, nu acht. Is de rest van jullie daar nog?* Het was gepost door ene 'Twee'. Mijn vingers vonden het toetsenbord en tikten een snelle respons. Net voordat ik op Verzenden drukte, werd de pagina ververst en was iemand me voor.

We zijn hier, was er te lezen.

Mijn mond viel toen open en volkomen verbijsterd heb ik naar het scherm zitten staren. Bij het zien van deze twee korte berichten welke alle hoop weer in me op, maar zodra mijn vingers een nieuwe respons begonnen te tikken, verscheen er een felle gloed rond mijn voet en kon ik het geknisper van mijn verschroeiende huid horen. Meteen daarna werd ik letterlijk geveld door een zinderende pijn, zo hevig dat

ik lag te kronkelen op de grond. Ik schreeuwde het uit, riep om Adelina en met mijn handen dekte ik mijn enkel af zodat niemand het kon zien. Toen Adelina binnenkwam en het tot haar doordrong wat er aan de hand was, wees ik naar het scherm, maar beide berichten waren inmiddels verwijderd. Tot op heden weet ik niet wie dat antwoord heeft verzonden.

Ik kijk weg van die vertrouwde ogen die van het scherm afstralen. Naast de computer staat een vergeten bloem. Hij is verwelkt, levensmoe en tot de helft gekrompen. De bladeren vertonen een bruin, dor puntje. Verscheidene bloemblaadjes liggen al op de tafel naast de bloempot. Ik tuur over mijn schouder en luister of ik stemmen of voetstappen hoor. Maar ik hoor slechts stilte. De bloem is op sterven na dood. Ik buig me voorover, leg mijn handen om de bloem en strijk met mijn lippen langs de randen van de blaadjes. Daarna blaas ik er mijn warme adem overheen. Een ijzige rilling trekt over mijn rug en als reactie daarop komt de kleine bloem weer helemaal tot leven. Hij richt zichzelf op. Het frisse groen vult de bladeren en stengel. Nieuwe bloemblaadjes groeien aan, eerst nog kleurloos en dan opeens felpaars. Een ondeugende grijns trekt over mijn gezicht en onwillekeurig vraag ik me af hoe de kloosterzusters zouden reageren als ze dit konden zien. Maar dat laatste zal ik nooit toestaan. Het zou verkeerd worden opgevat en ik wil niet in de kou belanden. Daar ben ik nog niet helemaal klaar voor. Binnenkort, ja, dan wel. Maar nu nog even niet.

Ik zet de computer uit, en terwijl de gedachten aan John Smith, ergens daarginds, door mijn hoofd zwemmen, zoek ik snel mijn bed weer op.

Doe voorzichtig en houd je verborgen, denk ik bij mezelf. We zullen elkaar wel vinden.